

Гість

Микола Білокопитов

Припхався Вовк
до Зайця в хату:
— Привіт, дурко вухатий!
Що вирячивсь? Гостей приймай!
Запрошуй, тее... пригощай!
Невже не знаєш етикету:
Гість на поріг - готуйся до бенкету!
Та похутчіше!
Я ж бо зголоднів—
Чотири дні не похме... гм, не їв.
(Тут, мабуть, зауважить слід -
Відомо ще з прадавніх літ,
Що гість - це завжди радість в хаті).
На цьому Заєць звик стояти,
Отак і вчив своїх діток:
Для гостя - все,
хай, навіть, гість той - вовк.
Отож господар наш вухатий
Зібрав на стіл усе,
чим був багатий:
На закусь - огірки та вінегрет
(Ще й терта морква з хроном на десерт),
На випивку - із ягідок наливка,
Ну і само собою - буряківка.
— До столу прошу,—
мовив Заєць стиха.
— Будь-ласка,—
обізвалася Зайчиха
(Вона ось тільки з Зайчням зайшла до хати)
І сіли всі за стіл - бенкетувати.
Свій перший тост
"За себе!" Вовк промовив,
Затим "За родичів!"
і "За синочка Вову!"
(Той покарання відбував у спец'язниці
За те, що шубу здер вночі з Лисиці).
"За вінегрет!", "За вечорок чудовий!",

А потім знов "За себе!" й знову...
Вовк пив і їв, співають зривався
І до Зайчихи залицявся.
Дав кілька щиглів Зайченяті,
Сходив до вітру просто в хаті...
І, врешті, посуд весь побив,
Господареві вуха накрутив
Та з тим на чотирьох
із двору ледь поплівся.
Зайчисько до-овго вслід йому дивився,
Крізь сльози болю,
і йому все чулось:
"Ш-шум-мєл ка-га-м-миш,
деревья-га гну-гулісь!!!

—
Ми хлібом-сіллю, згідно з етикетом
І нашим же таки менталітетом
Гостей стрічаєм із усіх усяд...
А поміж них бува усякий люд
І, зокрема, пихато-дурнуватий,
Що так гостює –
хоч тікай із хати.